

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete4
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

16 Nisan 2025 S.55

Seçeneksiz Değiliz Seçenek Biziz!

Bitti, bitti... artık devr-i saltanatları bitti! Dinci faşist iktidar tel tel dökülüyor. Baskı, işkence, yargı, zindan... dur durak bilmeyen bir saldırı dalgası. Yok ellerinde emekçi yığınları ikna edecek araçları. Bittikleri o kadar açık ve net ki... Cümle cihan farkında çöküşün. Gerçek bir açlık halini alan yoksullaşma süreci derin. Bıçak çok uzun süredir kemikte. Ve baskılar, saldırılar kar etmiyor artık. "Korku imparatorluğu" çöktü. Şimdi tersten yayılıyor korku dalgaları. Dinci faşizmin tüm hücreleri korkuya teslim!

2 Editör
Devrimin Odağı Sorunu

4 Mücadele Ateşini Sönmeyecek
Bir İsyân Ateşine Dönüştürmeli

6 Barikatları,
Kapitalizmi Yıkmaya

8 Korkunun Ecele
Faydası Yok

11 1 Mayıs'ta Hedef Taksim

Seçeneksiz Değiliz Seçenek Biziz!

Manşet

Bitti, bitti... Artık devr-i saltanatları bitti! Dinci faşist iktidar tel tel dökülüyor. Baskı, işkence, yargı, zindan... Dur durak bilmeyen bir saldırı dalgası. Yok ellerinde emekçi yığınları ikna edecek araçları.

Bittikleri o kadar açık ve net ki! Cümle cihan farkında çöküşün. Gerçek bir açlık halini alan yoksullaşma süreci derin. Bıçak çok uzun süredir kemikte. Ve baskılar, saldırılar kar etmiyor artık. «Korku imparatorluğu» çöktü. Şimdi tersten yayılıyor korku dalgaları. **Dinci faşizmin tüm hücreleri korkuya teslim!**

Burjuva muhalefet de durumu görüyor, kavriyor. Israrlı ve kendine güvenli bir şekilde her yerde ilan ediyor: «AKP iktidarı bitti!»

Biliyorlar, anlıyorlar. **Böyle demezlerse, ileri atılmazlarsa bir bütün olarak düzen tehlikeye girecek.** Çünkü dinci faşist iktidar ve onun başı şahsında **halk yığınlarının kuşattığı şey, düzenin kendisidir.** İliklerine kadar titreyen ve sarsılan şey, dinci faşizm biçiminde süregelen tekelci kapitalist sistemden başka bir şey değildir.

Bunun için çıkıyorlar halk yığınlarının karşısına ve «AKP dönemi bitti» diye haykırıyorlar. «Bize gelin, bizi seçin» diyorlar!

Cümle reformist, cümle «CHP muhibi», sözde işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunan parti, «hükümet istifa» deyip duruyor oldukları yerde. **Nedir seçenek?** Kimi desteklemeli emekçiler? «RTE»ye karşı İmamoğlu, Saray'a karşı CHP» midir murat edilen? Burjuva iktidara karşı burjuva muhalefet dışında yok mu bir başka seçenek?

Var elbette... Seçenek biziz! İşçi ve emekçiler olarak kendimiz! Geleceksiz bırakılan gençler, baskı, şiddet ve cinayet sarmalında yok edilmek istenen kadınlar, her tür ulusal hakkı zor yoluyla engellenen yoksul Kürtler, açlığa ve ölüme mahkum işçiler olarak çözüm kendi ellerimizde, kendi iktidarımızda! Tek sözle çözüm emeğin iktidarında!

Evet sadece RTE şahsında dinci faşizmin değil, bir bütün olarak tekelci sermayenin devr-i saltanatı bitti. **Emek cephesinin iktidara talip olduğu yeni bir dönem başlıyor.** Burjuva muhalefete payanda olmanın değil... «Seçenek biziz» şiarıyla işçilerin başını çekeceği kararlı bir yürüyüşün tam zamanı!

Devrimin Odağı Sorunu

Editör

19 Mart'ta sokak gösterileriyle başlayıp kısa sürede bir halk ayaklanmasına dönüşen devrimci kitle eylemlerinden sonra bazı siyasal hareketlerin "devrimci odak" ya da "devrimci merkez" yaratmaktan, bunun acil bir sorun olarak gündeme geldiğinden söz etmeye başladıklarını görüyoruz.

Elbette bu, "**devrimci odak**" ya da "**devrimci merkez**" -kavramlar şimdilik ikinci derecede önemlidir- ifadelerini ne anlama geldiklerini bilerek kullanıyorlarsa, son derece önemlidir. Çünkü, adı ne olursa olsun, -elbette kavram içeriğe uygun olmalıdır- "devrimin odağı" sorunundan ve bunun bir an önce yaratılması gerektiğinden söz eden, birleşik devrimin güncel, çözüm bekleyen pratik bir mesele haline geldiğini kabul ediyor demektir.

Ama önce şuna işaret etmeden geçmek olmaz: Uzun bir süredir devrimin güncel, pratik bir mesele haline geldiğini ortaya koyan Leninistler, 2020 yılının Mayıs ve Haziran aylarında iki makaleyle, 2021 yılının Ocak ayında bir başka makaleyle bu sorunu gündeme getirmiş ve "**Birleşik Devrimin Odağı'nın yaratılması gerektiği konusu üzerinde** durmuşlardı. Geçtiğimiz ay ortaya çıkan ayaklanmanın etkisiyle bugün "devrimin odağı"nın yaratılmasını acil bir görev olarak ortaya atanlar o zamanlar hiç seslerini çıkarmamış, bu görevi yerine getirmeye çalışmak yerine seçimlerle oyalanmayı tercih etmişlerdi. Bunları sadece geçmiş unutmayıp, hatırlatmak adına yazıyoruz.

"Geç olsun, güç olmasın" derler. Kimi devrimci yapıların doğru, devrimci politikaya yönelmiş olmaları bizi sadece sevindirir; yeter ki, böyle bir meselenin anlamını gerçekten içselleştirmiş olsunlar.

19 Mart Ayaklanması, öğrenci gençliğin eylemleri dışında, geri çekildi demek mümkün. Bu konuda "ihtiyatlı" konuşmamızı okurun anlayacağına güveniyoruz. Çünkü bu tür büyük toplumsal olayların başlangıç ve bitişlerini kesin çizgilerle, kesin tarihlerle tanımlamak mümkün değil. Ama şunu büyük bir güvenle söyleyebiliriz ve söylüyoruz: Ayaklanmayı ortaya çıkaran koşullar ortadan kalkmadı; aksine her geçen gün daha da derinleşiyor. Dinci faşist iktidar ve faşist devletin, bu yolda ilerlemekten başka çareleri de yok. Tek tek sıralamaya gerek yok. Şu kadarı yeterli; **yeni bir halk ayaklanmasının bütün koşulları olgunlaşıyor.**

Özellikle günümüzde bir devrim merkezinden, bir devrim odağından söz etmek, bunu gündeme getirmek son derece önem kazanmıştır. Çünkü **ayaklanan kitleler, kendilerini "öncü" olarak kabul eden devrimci yapılardan yıkmak istedikleri, istifasını istedikleri hükümetin, iktidarın yerine neyin geleceğini, nasıl bir iktidar kurmaları gerektiğini duymak isterler.**

CHP ve onun İstanbul Belediye Başkanı İmamoğlu, kendilerini işte böyle bir alternatif olarak öne sürüyor, iktidara ve cumhurbaşkanlığına aday gösteriyorlar. Bu burjuva muhalefet, paranın, basın vb. gücü ve desteği ile bu konuda öne çıkmış durumda, kendilerini gerçek bir alternatif olarak kitlelerin önüne koyuyorlar. Nesnel durum şu noktaya gelmiş durumda: "Hükümet

“Hükümet istifa” sloganını atan, dinci faşist iktidar yıkılsın diyen bir politik güç, bunları söyleyip orada duruyorsa ve devamında bunun karşısına işçi sınıfının iktidarını, emeğin iktidarını politik hedef olarak kitlelere göstermiyorsa o politik güç, burjuva muhalefetin kuyruğuna takılmış ve CHP ve İmamoğlu'na çalışıyor demektir.

istifa” sloganını atan, dinci faşist iktidar yıkılsın diyen bir politik güç, bunları söyleyip orada duruyorsa ve devamında bunun karşısına işçi sınıfının iktidarını, emeğin iktidarını politik hedef olarak kitlelere göstermiyorsa o politik güç, burjuva muhalefetin kuyruğuna takılmış ve CHP ve İmamoğlu'na çalışıyor demektir. Sosyal reformist partilerin, özellikle TİP-TKP-EMEP ve Sol Parti'nin bugün yaptıkları budur. Emeğin iktidarını, devrimci halk iktidarını güncel politik hedef olarak ayaklanan kitlelerin önüne koymayan her siyasal partinin, kaçınılmaz biçimde, içine düşeceği durum bu.

Devrimci güçler, ayaklanan ve ayaklanacak işçi sınıfı ve halkın diğer güçlerine politik hedef olarak emeğin iktidarını, aynı anlama gelmek üzere, devrimci-demokratik halk iktidarını göstermek zorundalar. **İşçi sınıfının sınıf çıkarlarını burjuvaziden bağımsız tutmanın, işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarları çizgisini korumanın başka yolu yok.** Faşizme -bizim somutumuzda dinci faşist iktidar ve faşist devlet- ve kapitalizme karşı ayaklanan kitlelerin gözlerini çevirecekleri, sesine kulak verecekleri, ne dediğini merak edecekleri bir devrimci merkez, bir devrim merkezi ya da odağı. Günümüzün acil ihtiyacı budur. Böyle bir merkez ya da odak -tekrar söyleyelim, kavramlar şimdilik ikincil önemdedir- vakit geçirmeksizin

yaratılmalıdır.

Böyle bir odak/merkez, söz ve eylemiyle tutarlı, kararlı, emekçi sınıfları iktidara taşıyacak ciddiyette; işçi, emekçi ve Kürt halkını baskı, zulüm ve sömürüden kurtaracak bir programa sahip olduğunu gösterebilirse halk kitlelerinin dikkatlerini üzerine çekebilir. Bunun ilk koşulu, ayaklanma organı olarak Geçici Devrim Hükümetini ilan etmeye hazır olduğunu; böyle bir iktidar organının mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirme kararlılığında olduğunu ortaya koymalı. GDH, ayaklanma sırasında ayaklanmayı yönetme güç ve kapasitesinde, iktidarı fethedecek cüret ve cesaretle bir organdır. Böyle bir organ, kitlelerin karşısına kısa, öz, hemen anlaşılabilir bir programla çıkmalıdır. Örneğin,

•Bankalara, bütün zenginlerin ellerindeki tüm servete, fabrikalara, büyük tekelci işletmelere, büyük topraklara emekçi sınıflara adına el koyacak.

•Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı koşulsuz tanınacak. Birlikte yaşamayı arzu etmesi durumunda, Kürt ulusunun Türk ulusu ve diğer ulusal topluluk halklarıyla tam hak eşitliği koşulları ve olanakları sağlanacak.

•Zindanlar yıkılacak, tutsaklar özgürleştirilecek.

•İşsizlik, işçi için yaşamdan kovulma demektir. İşsizliği ortadan

kaldırmak için, derhal, vakit geçirmeksizin, kölece çalışma koşullarına son verilecek, çalışma saatleri düşürülecek, böylece hem işçinin sağlığının korunması hem de işsizliğin ortadan kaldırılması gerçekleştirilecek.

•Tüm yurttaşlar halk iktidarının güvencesi altına alınacak, barınma sorunu çözümlenerek bir tek kişi bile evsiz bırakılmayacak.

•Ordu, polis, bekçi teşkilatları dağıtılacak, halkın doğrudan silahlanmasının ürünleri olan milisler kurulacak.

•Az topraklı ve topraksız köylünün, esnafın, şehir emekçilerinin banka borçları derhal silinecek, haciz, ipotek gibi işlemler derhal kaldırılacak.

•Emperyalist devlet ve kuruluşların askeri, mali, ekonomik tüm varlıklarına el konulacak.

•Tüm okul ve hastaneler kamulaştırılacak, herkese parasız eğitim ve sağlık hizmeti sağlanacak.

“Hükümet istifa” sloganını atan parti ya da hareket, CHP ve İmamoğlu'nun kuyruğuna yani burjuva sınıfın öteki tarafının kuyruğuna takılmış ve kitleleri de burjuvazinin peşine takılmaya çağırılmış olmak istemiyorsa, işte bu anlayış ve perspektifle hareket etmelidir.

Mücadele Ateşini Sönmeyecek Bir İsyan Ateşine Dönüştürmeli

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği son süreçte yayılan ayaklanma dalgasını gazetemiz için değerlendirdi. DÖB ile gerçekleştirdiğimiz bu röportajı, gençliğin sürece dair görüşlerini sizlerle paylaşıyoruz.

Gençlik bu eylemlerde ilk kıvılcımı İstanbul Üniversitesi'nde barikatı yıkarak yaktı, uzun süredir sessiz olan üniversitelerin bu denli ayağa kalkması bize ne ifade ediyor?

Üniversitelilerin İstanbul Üniversitesi'nde barikatların yıkılmasıyla başlayan, kitlesel olarak ayağa kalkması, gençliğin birikmiş öfkesinin ve mücadele azminin dışa vurumudur. Bu hareket, mevcut düzenin gençlik üzerindeki baskısına, geleceksizlik kaygısına karşı başlayan isyandır. Ve gençlik bize göstermiştir ki; gençlik yalnızca kendi talepleri için değil, aynı zamanda toplumsal dönüşüm ve sınıfsız/sömürsüz bir dünya için de mücadelede öncü rolü üstlenecektir. İstanbul Üniversitesi'nde barikatların yıkılması, korku duvarlarının aşılmasının ve gençliğin cesaretle harekete geçmesinin ifadesidir. Üniversitelerin ayağa kalkması ise, uzun süredir apolitikleştirilmeye çalışılan kampüslerde devrimci bilinçlenmenin ve örgütlenmenin yeniden canlandığının göstergesidir. Ancak bu kıvılcımının kalıcı bir harekete dönüşmesi, hareketin devrimci çizgide ilerlemesi ve gençliğin sınıfsal temelde örgütlenmesiyle mümkün kılınacaktır.

Bu süreçte gençlik hareketinin hedefleri nelerdir?

Gençlik üniversitelerde baskıcı yönetime, kayyum rektörlere ve bilimsel, anadilde, parasız eğitimi engelleyen politikalara karşı mücadeleyi yükseltmektedir. Üniversitelerde sözün gençlikte olacağı bir dönemin inşasına başlanmıştır. Sermaye düzenine karşı, yoksulluk ve güvencesiz çalışma koşullarına ve geleceksizliğin karşısında, geleceği örgütlemek gençliğin nihai hedefidir. Gençlik, üzerindeki siyasi baskılara, gözaltı ve tutuklamalara karşı sinmeyeceğini göstermiştir.

Bu süreçte gençlik, hareketini kampüslerle sınırlamamış, işçi ve emekçi halk ile birleşmeyi, sınıfsız ve sömürsüz yaşamı devrimci mücadele çizgisiyle yükseltmeyi amaçlamıştır. Gençlik hareketinin temel stratejisi, üniversitelerde ve liselerde tabandan gelen, demokratik katılımı esas alan örgütlenmeler kurmaktır. Öğrenci meclisleri, komiteler aracılığıyla

karar sürecinde gençliğin aktifliği sağlanır. Bu, hareketin geniş kitlelere yayılmasını ve kalıcı olmasını hedefler.

Barikatların yıkılması gibi sembolik ve doğrudan eylemler, baskılara karşı kararlılığın göstergesidir. İşgaller, boykotlar, yürüyüşler ve forumlar gibi biçimlerle gençlik, taleplerini görünür kılmaktadır. Gençlik hareketi, işçi sınıfı, emekçi halk, kadınlar, ezilen halklar ve diğer toplumsal kesimlerle ortak mücadele zemini oluşturmayı hedefler. Üniversite dışındaki toplumsal sorunların sesini yükselterek, hareketin zayıflamasının önüne geçilir. Çünkü gençlik; 'Politik Özgürlüğünü Kazanmadan Akademik Özgürlüğüne Kavuşamayacağı' farkındadır. Gençlik hareketi sadece anlık taleplerle sınırlanamaz. Hareketin, kapitalist sisteme ve emperyalizme karşı devrimci öze dönüşü hedeflenir. Gençlik örgütlülüğüyle, kitlelerle bağ kurduğu bir mücadele çizgisine girmiştir.

1 Mayıs sürecine ve örgütlenmeye dönük yaklaşımınız ve planlarınız nedir?

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olmasının ötesinde, gençliğin emekçilerle ortak talepler etrafında birleştiği, mevcut düzene karşı sesini yükselttiği, birleşik mücadele geleneğiyle gençliğin dinamizminin keşiştiği bir alandır. 1 Mayıs, gençliğin sadece öğrenci sorunlarına değil;

işsizlik, yoksulluk, güvencesizlik gibi sınıfsal konulara da sahip çıkacağı bir fırsattır. Kapitalist düzene karşı işçi sınıfının tarihsel haklarını savunma ve devrimci dönüşüm hedefini yükseltme günüdür. Gençlik, bu mücadelede işçi sınıfıyla omuz omuza durmalı, taleplerini sınıfsal perspektif ile yükseltmelidir. 1 Mayıs, yasaklara ve baskılara rağmen sokaklarda, meydanlarda, Taksim'de, güçlü bir şekilde var olmayı gerektirir. 1 Mayıs; emperyalizme, siyonizme ve sermayeye karşı bir başkaldırı günüdür. Barikatları yıkmada tecrübe kazanan gençlik Taksim'de de barikatlara yüklenecektir.

1 Mayıs'a hazırlık ve genel örgütlenme sürecine dair planımız; kitlelerle kuracağımız bağ yükseltmektir. Gençlik kitlelerini harekete geçirmek ve geniş katılımı sağlamak görevimizdir. Örgütlenme sürecini inşa ederken yasaklara karşı sergilediğimiz kararlı duruş, güven vericidir. Emekçilerle ve ezilenlerle paylaşacağımız ortak mücadele zeminini oluşturmak amacımızdır.

Kampüslerden sokaklara taşıdığımız kitleselleşen mücadeleyi, 1 Mayıs süreciyle üniversitelerde yükseltmek önemlidir. Bu amaçla üniversite ve liselerde komiteler kurulmalı, belirli görevlendirmeler yapılmalıdır. Sokak çalışmalarının yanında kampüsleri de 1 Mayıs alanı haline getirmek gereklidir. Böylelikle gençliğin mücadelesi kampüslerden çıkıp, sokaktaki emekçilerin mücadelesiyle ile

birleşecektir. 1 Mayıs'ın dünyada ve Türkiye-Kürdistan'daki tarihsel önemi, düzenlenecek paneller ve forumlarla genç kitleye aktarılmalıdır. Okuma çalışmaları ve ardından gerçekleştirilecek soru cevaplarla gençliğe bilinç aşılmalıdır. Afişler, bildiriler, sticker, yazılamalar ve pankartlarla hem sokak hem de kampüslerde propaganda çalışmaları yapılmalıdır. Direnişteki işçilere dayanışma ziyaretleri yapılmalı, 1 Mayıs'a ortak çağrılar yapılmalıdır. 1 Mayıs sonrasında dahi süreç tartışması yapılmalıdır. Değerlendirme toplantıları düzenlenmeli, kazanımlar, eksiklikler tartışılmalı, süreçten ders çıkarımları yapılmalıdır.

Kısaca 1 Mayıs'a hazırlık ve örgütlenme planı, gençliğin militan ruhunu disiplinli bir örgütlenmeyle birleştirerek, işçi sınıfıyla omuz omuza mücadele edecek noktadadır.

Şimdilik geriye çekilmiş gibi görünen ayaklanmayı ileriye taşıyabilmek için süreci nasıl örmeyi planlıyorsunuz?

Gençlik hareketinin başlattığı kısılcımlı bir ayaklanmaya dönüştürmek ve süreci ileri taşımak sistematik, örgütlü, ve devrimci mücadele çizgisini gerektirir. Kitleleri sokaklara döken mevcut koşullar olduğu gibi yerinde

durduğundan, sömürü düzenine karşın büyüyen öfke de katlanarak sokaklara taşmaya devam edecektir. Bu ayaklanmanın daha da ileri götürülüp, halk hareketinin sonuçlanması için, bu süreçten ve geçmiş ayaklanmalardan çıkarılacak derslerle, aynı hataların tekrarlanmaması önemlidir. Gezi'den çıkardığımız ders ile oluşturacağımız sokak pratiği kazanımı getirecektir.

Bu süreçle birlikte halkın hep bir ağızdan 'Kurtuluş Sandıkta Değil Sokakta' diye haykırması kitlelerin burjuvanın parlamentarizmden umudunu kesip, gerçek iktidar sahibinin yine halk olduğunu bizlere göstermiştir. Halk iktidarını kuracak ve önemli ölçüde süreci değiştirecek program ise devrimci iradedir. Iradenin yıldırma politikalarına boyun eğmediğini bu süreçte gençlik bize göstermiştir. Yapılan tüm baskı araçları; atanan kayyumlar, artan gözaltı ve tutuklamalar, devrimci iradeyi kırmaya yönelik işkenceler bu noktada başarısız olmuştur. Devletin hedeflediği sönümlenme ancak geçici bir programdır.

Bizlere düşen bu süreçte bilinçlendirme çalışmaları örüp, kitleleri kendi safımıza katmaktır. Bu süreç bizi geliştirecek ve duraksamayı avantaja çevirip kitlelerle pratik süreci örme programını çizmeye

olanak sağlayacaktır. Burada moral düşürmeyip sokağı hareketlendirmeye devam ettirmek bir görevdir. Kaldı ki sürecin bize gösterdiği de her ne kadar pasifize edilmeye olanaklı bir kitle kalmış olsa da, bu kitlenin zaten asıl şikayetinin pasifizasyondan geldiği ve hala sokakta birilerinin dövüştüğüdür. Bundan sonraki süreçte bize düşen, kitlelerin deneyimlediği sokak pratiğini aklımıza kazıyıp, sokakların gerçek sahibi olan gençlik ve emekçi halkın artık bu pratiğin de sahibi olduğudur.

Çünkü artık 'Buz Kırıldı, Yol Açıldı'. Bizlere de 'Buzu Kırana, Yolu Açana Selam Olsun!' deyip sokaklardaki mücadele ateşini sönmeyecek bir isyan ateşine dönüştürmek kaldı.

Gençlik Eyleme Devam Ediyor

İzmir'de üniversite öğrencileri, tutuklanan sıra arkadaşlarının serbest bırakılması talebiyle 11 Nisan günü İzmir Adliyesi önünde toplandı. "Arkadaşlarımızı Serbest Bırakın" şiarı ile toplanan öğrenciler daha adliye önüne gelmeden, kimlik aramasına maruz kalıp, polis engellemesi ile ikiye bölündü.

Adliye önünde Anne-Baba Dayanışma Ağı ile bir araya gelen öğrenciler polis engellemesi ile karşılaştı. Burada avukatlar, bazı öğrenciler ve Anne-Baba Dayanışma Ağı polisle müzakere etmeye çalıştı. Polisin "Burada eylem veya bir açıklama gerçekleştiremezsiniz, izin alıp öyle gelin. Gündoğdu veya TSKM önünde toplanın, burası toplanma alanı olarak kabul edilemez. Sizi gözaltına alırız." vb. tehditleri karşısında kararsız kalan bir grup, eylemi burada bitirip Gündoğdu' da gerçekleşen Dayanışma

Etkinliğine katılmayı konuştu.

Diğer grup ise "Bize çizilen sınırlar hattında bulunmayacağız, kendi eylem noktamızın ve şeklimizin karar mercii yine bizleriz, bizleri gözaltına alan, arkadaşlarımızı tutuklayan, kadınlara çıplak arama dayatan ve işkenceci olan polis ile uzlaşmaz." diyerek Halkapınar Metro'ya yürüme kararı aldı. Burada da kitleyi polis, çevik kuvvet ve TOMA'lar takip etti. Kitle sürekli "yürüyüş yapılamayacağı, slogan attıkları an gözaltına alınacakları" tehditlerine rağmen pankart açarak kortej oluşturdu. Ardından gözaltılara, tutuklamalara, baskılara dikkat çeken sloganlar ile tüm engellemelere ve tehditlere rağmen yürüyüş gerçekleştirildi.

Öğrenciler yürüyüşün ardından Bornova Küçükpark'a gitme ve orada bir açıklama yapma kararı aldı. Bornova Küçükpark Meydanı'nda yapılan açıklamada Adliye önündeki ablukadan, tehditlerden ve yürüyüş engellenmesinden, gözaltı ve tutuklamalardan, Menemen T Tipi Hapishanesi'nde devrimcilerin uğradığı işkencelerden, kadınlara dayatılan çıplak arama işkencesinden ve gençliğin baskılara biat etmeyeceğinden, tüm tutuklular serbest bırakılana dek sokaklarda onların mirası olan mücadelenin devam ettirileceğinden bahsedildi. Eylem alkışlar ve sloganlarla sona erdi.

Barikatları, Kapitalizmi Yıkmaya

Not: İ.Faris Kıyam'ın yazdığı ve <https://gencyoldas.wixsite.com/gencyoldas> sitesinde paylaşılan bu makaleyi önemi ve güncelliği nedeniyle yayımlıyoruz

19 Mart günü üniversitelerde başlayan boykotlar, sokakta yankılanan protestolar ve sosyal medyada hızla yayılan tepkiler, uzun süredir bastırılan bir gençlik öfkesinin gün yüzüne çıkışını gösterdi. Bu öfke, tek bir mahkeme kararına ya da siyasi figüre sıkışmış değildi. Sokakta yankılanan "Kurtuluş Sokakta, Sandıkta Değil!" sloganı, gençliğin sistemin tamamına dair bir hoşnutsuzluğu dile getirdiğini ortaya koydu.

Bu süreçte sokağa çıkan gençliğin profili, kendi içinde oldukça katmanlıydı. **Bir yanda sınıf bilinci netleşmemiş, ama yaşadığı hayatın adaletsizliğine dair sezgisel bir kavrayış geliştirmiş gençler vardı. Bir yanda liberal değerlerle büyümüş, ama sistemin bu değerleri bile ezdiğini gören bir kuşak...** Diğer yanda kemalist duygularla, devletin "çöküşü"ne karşı "endişe"yle sokağa çıkan ama aynı zamanda kendi hayatındaki yıkımı da devletin "istikrar"ında değil, doğrudan sistemin kendisinde aramaya başlayanlar... Kimi zaman aynı yürüyüş kolunda "Hükümet istifa!" sloganıyla beraber "Yaşasın Sosyalist Gençlik!" haykırışları yükseldi. Gençlik, çelişkiliydi; ama öfkesinde samimiydi.

Bugünün gençliği, ideolojik olarak tam anlamıyla şekillenmiş değil. Bir kısmı hâlâ kurtuluşu sandıkta arıyor, burjuva muhalefete umut bağlıyor. Bir kısmı milliyetçi reflekslerle sistemin içinden çözüm arıyor. Ama bütün bu yönelimlerin içinde ortak bir duygu var: **Bu**

düzen böyle gitmez! Gelecek yok, barınma yok, beslenme yok, ifade özgürlüğü yok... Ve bu yokluklar, gençliğin siyasi yönünü belirleyen başlıca deneyimlere dönüşmüş durumda. İşte bu yüzden **gençlik artık sadece "şikâyet eden" değil; sokağa çıkan, boykot eden, kampüsleri terk eden, sosyal medyada çağrı yapan bir öznelliğe geçiyor.**

Fakat bu eylemlilik hali, halâ kendiliğindenlik sınırlarını aşabilmiş değil.

Evet, gençlik barikata yöneliyor ama barikatı niye kurduğunu tam olarak bilmiyor. **Evet, "sandık çözüm değil" diyebiliyor, ama neyin çözüm olduğunu kendi içinde oturabilmiş değil. Öfkesinin yönü net; ama yönelimi halâ bulanık.** Bu bulanıklığın kaynağı, sadece politik deneyimsizlik değil; aynı zamanda mevcut ideolojik iklimin de bir sonucu.

Reformizm, liberalizm, kemalizm ve zaman zaman şovenizm, gençliğin düşünce dünyasını kuşatmış durumda. Bu kuşatma, gençliğin öfkesini sistem karşıtı bir bilinç yerine, sistemin "daha iyisi"ni arama yönüne çekmeye çalışıyor. Fakat 19 Mart sonrası süreç gösterdi ki, bu yönelim artık gençliğe yetmiyor. Sosyal medyada her seçim döneminde yükselen "umut" dilinin yerini, bu kez "bıkkınlık" ve "sistem dışı arayışlar" aldı. **Her köşe başında "sandığa git, değişsin" diyen söylemin karşısında gençlik ilk kez bu kadar yüksek sesle "Yeter!" dedi.** Bununla

birlikte, bu tepki halâ dağınık. Yani gençlik sistemden kopmak istiyor ama neyin kurulacağını bilmiyor. **Devrim kelimesi daha çok ağızda dolaşıyor, ama içeriği halâ çok flu.** Ve tam da bu yüzden bu süreç, gençliğin politizasyonunun hızlandığı, ama henüz yönünü bulmadığı bir eşik niteliğinde.

Gençliğin sokakta gösterdiği refleksin önemi burada: Bu artık bir şikâyet değil, bir tavırdır. Ve bu tavır, ideolojik olarak netleştiği anda bir güce dönüşecektir. Reformistlerin, liberal muhalefetin, düzen içi solun bu öfkeyi yumuşatma çabalarına rağmen, gençliğin bir bölümü "barikat"tan geri adım atmıyor. **Bazı forumlar, bazı fakültelerdeki işgaller, mahalle eylemleri, bu yönelimin nüvelerini yani özünü veriyor. Bu henüz küçük, ama önemli bir kıvılcımdır.**

Bugünün gençliği kendini bir geçiş kuşağında buluyor. Ne tam anlamıyla sistem içi, ne de tam anlamıyla devrimci. Ama çelişkilerinden öğrenen, sorgulamaya başlayan, siyasi ezberleri kırma cesareti gösteren bir kuşak bu. Bu kuşak, eğer doğru bir politik hatla buluşursa, tarihsel bir rol oynayabilir. Eğer buluşamazsa, öfkesi sistem tarafından emilir, düzene entegre edilir. O yüzden bu süreci doğru okumak gerek.

Sokağa çıkan gençlik, henüz net değil ama yön arıyor. Bir kısmı halâ "daha iyi bir devlet" hayali kuruyor olabilir, ama artık büyük kısmı "bu devletin gençlere verecek hiçbir şeyi yok" diyor. Bir kısmı halâ seçime bel bağlıyor olabilir, ama artık çoğu "bizi kurtaramazlar" demeye başlıyor. İşte bu zeminde devrimci fikirlerin, Marksist-Leninist hattın karşılık bulma imkânı hiç olmadığı kadar güçlüdür. Ama bu da kendiliğinden değil, müdahale ile olur.

19 Mart sonrası gençlik profilini tarif ederken şunu unutmamak gerekir: Bu gençlik, kararsız değil çelişkili; **pasif değil örgütsüz; ilgisiz değil yönsüz.** Bu yüzden bugünün görevi yalnızca çağrı yapmak değil, anlamak ve kavrayışla yön vermektir. Devrimci gençlik hareketi bu anlayışı gösterdiği ölçüde barikatlar yalnızca direnişin değil, devrimin eşiği olacaktır.

Çelişkileriyle, öfkesiyle, potansiyeliyle gençlik tarihsel bir kavşağın eşiğindedir.

Barikatları, kapitalizmi yıkmaya!

Eđitime Yeni Saldırı: Proje Okullar

İstanbul, İzmir, Ankara, Elazığ, Manisa gibi illerin içinde bulunduğu birçok ilde, 35'ten fazla proje okulda yönetici ve öğretmen atamaları yapıldı.

Eğitim sendikaları, bu atamalarda liyakatin yok sayıldığı ve muhalif öğretmenlerin başka okullara gönderildiğini vurgulayarak, atamaların tamamen siyasi olarak gerçekleştirildiğini bildirdi.

Ataması yapılan öğretmenlerin çoğunun **iş bırakma ve boykot eylemlerine katılan öğretmenler** olmasına da dikkat çekildi.

Milli Eğitim Bakanlığı verilerine göre 2 bin 300 okulun adı proje okulu, proje okullarında 79 bin öğretmen ve yaklaşık 5 bin 300 yönetici görev yaparken, sayısı 500 bine yakın öğretmen proje okullara atama için başvuru yapma kriteri taşıyor. Ancak atamalar liyakatten ve şeffaflıktan uzak, **"iktidara sadakat"** esasına dayanıyor. Sendikal ayrımcılığın da göz önüne alınarak Proje Okullarda yapılan keyfi görevlendirme iptalleri sadece öğretmenleri değil, 2024 verilerine göre bu okullarda **eğitim gören 203 bin öğrenciyi** de doğrudan etkiliyor.

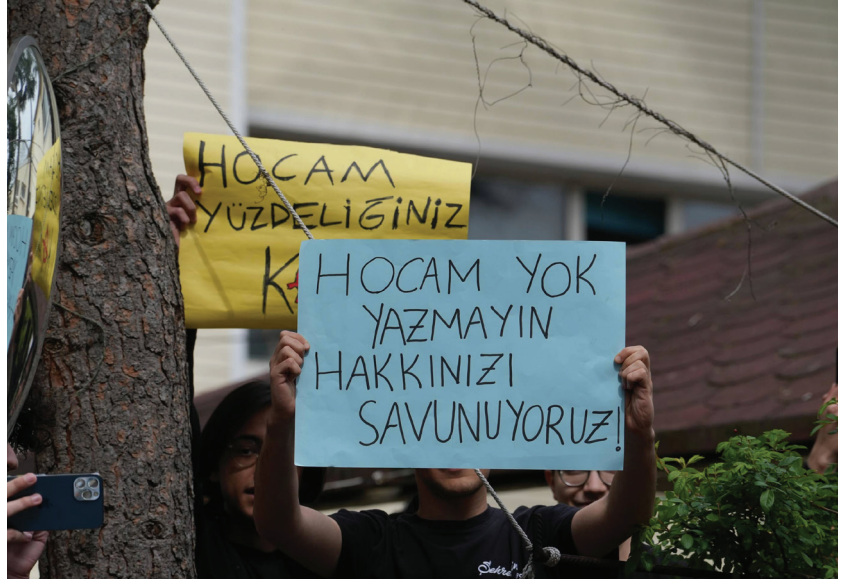
Öğretmenlerinin yanında olan öğrenciler İstanbul'dan İzmir'e birçok okulda eylemlere başladı. Kadıköy Anadolu Lisesi Öğrencileri sloganlarla durumu protesto ederken, Vefa Lisesi öğrencileri gerekçe gösterilmeden görev yeri değiştirilen öğretmenleri için okul bahçesinde oturarak ders boykotu başlattılar.

Görevden alındığı bilinen öğretmenlerin sayıları:

- İzmir Atatürk Lisesi: 60
- Beşiktaş Anadolu Lisesi: 30+
- Süleyman Nazif Anadolu Lisesi: 30+
- Sakıp Sabancı Anadolu Lisesi: 35
- Edirne Sosyal Bilimler Lisesi: 18
- Küçükçekmece Gazi Anadolu Lisesi: 14
- Eyüp Anadolu Lisesi: 8
- Samandağ Atatürk Anadolu Lisesi:6

Görevden alınan eğitimcilerin sayısının belli olmadığı okullar:

- Kabataş Erkek Lisesi
- İstanbul Sosyal Bilimler Lisesi
- Trabzon Sosyal Bilimler Lisesi
- Ankara Atatürk Lisesi
- İstanbul Atatürk Lisesi
- Pertevniyal Lisesi
- Hasan Polatkan Anadolu Lisesi

Korkunun Ecele Faydası Yok

Sibel Deniz

Dünyanın hemen her yerinde işçiler, emekçiler, gençler sokaklarda. Nereye baksan hakları için, gelecekleri için, özgürlük düşleri için sokakları dolduran insanlar... Kendileri için, yarınları için, dünyanın öbür ucunda, yüzlerini bile görmedikleri insanlar için dövüşüyor insanlar.

Ve herhangi bir bahane ile sokakları dolduran insanlar, sermaye sınıfını ve iktidarı nasıl korkuttuysa, can havliyle akıl ve mantığa yer bırakmayacak önlemler(!) almaya başladı. Emperyalist kapitalist sistemin kalbi ABD ve bağımlı bir ülke olan Türkiye, akıl tutulması yaratan bu korkunun neler yapabileceğini gösteren iki ülke. Bir bakalım:

"Rüyalar ve özgürlükler ülkesi" ABD, çeyrek yüzyıldan fazla süredir işçi ve emekçi eylemleriyle sarsılıyor. 21.Yüzyılın başında imza attığı 11 Eylül ikiz kuleler saldırısı gibi dehşet verici bir olayla dahi halklarını kontrol altında tutamadığı gibi, ekonomik krizler, yıkımlar birbirini kovaladı. **Siyahilerin katledilmesi, göçmenlere yönelik saldırılar, ABD'nin dünya çapında sürdürdüğü savaşlar ve katliamlara yönelik tepkiler...** Her bir bahane yüzbinleri, milyonları günlerce, haftalarca sokakta

tuttu. ABD sermayesi ise varlığını sürdürürebilmek adına en çılgın(!) yöneticileri iktidara taşımaktan çekinmedi. Son başkan Trump'ın işi ise, sokağa çıkan herkese, **uluslararası alanda kendisine meydan okuyan her kesime** saldırmak oldu.

Önce göçmenlere saldırdı. İşkencehanelere dönüşmüş zindan modelindeki göçmen geri gönderme merkezleri (ICE) düzensiz (oturum, çalışma izni ya da vatandaşlık almamış) göçmenlerle dolduruldu ve sınır dışı etmeler başladı. Sonra devlet memurları işten atılmaya başlandı. ABD silahları ve ABD teknolojisi, desteği ile Filistin'i, Gazze'yi kana boğan İsrail saldırganlığına dur diyen, ülkesinden bu desteği çekmesini isteyen halklar ayağa kalktı. **7 Ekim saldırısını takiben ilk üniversiteliler ayaklandı.** Kampüslerini işgal etti, polisle çatıştı. Okullarından atıldı, tutuklandı ama mücadeleden vazgeçmedi. Her adımda eylemler de sertleşti, saldırılar da. Akademisyenler, aileler gençlerin yanında yer aldılar. Bugün gelinen noktada artık eylemleri engelleyemeyen iktidar, "gelecek" sopasını daha kuvvetli sallamaya başladı. Göçmen öğrenciler, ardi ardına sokaklarda "avlanarak"

Emperyalist kapitalist sistemin kalbi ABD ve bağımlı bir ülke olan Türkiye, akıl tutulması yaratan bu korkunun neler yapabileceğini gösteren iki ülke...

ICE'lere dolduruldu ve öğrencilik hakları iptal edilerek sınır dışı edilmeye başlandı. Öğrencileri işçiler takip etti.

Dönüp Türkiye'ye bakıyoruz. 12 yıl önce Türkiye ve Kürdistan'ı sarsan, tüm dünyada yankı uyandıran Haziran Gezi Ayaklanması iktidarı o kadar korkutmuştu ki, **aradan geçen on yıldan fazla sürede bu paranoya ile onlarca, yüzlerce kişiyi tutukladı, cezaevlerine doldurdu.** Gezi'de "Başka Bir Dünya" isteyen eylemci gençlerden tutun, ayaklanmayı tavsatmak, düzen sınırlarında tutmak isteyen küçük burjuvalara, Sorosçu işadamlarına kadar sayısız insanı, "Gezi paranoyaları" her depreştiğinde operasyonlar düzenleyip zindanlara tıktılar. Ve sık sık "yeni cezaevleri açma" müjdeleri

vererek tehdit etmeyi ihmal etmediler halkı.

Aradan 12 yıl geçti. Gezi korkusu, her yaşanan siyasi ve ekonomik krizde, eylem süreçlerinde sardı iktidarı yeniden ve yeniden. Bu yüzdendir ki, hala her fırsatta "Gezi" nedeniyle tutuklamalar yapmaya devam ediyor. Sırada bir kez daha **sanatçılar** vardı. Kesmedi. Saraçhane eylemleri başladığında daha hızını alamamış olacak ki yeniden **gazetecilere** geldi sıra. İsmail Saymaz, Gezi'yi "organize edenler"le telefon görüşmeleri yapmıştı. Bu kadar büyük bir komployu daha ortaya çıkarmak yetmedi elbette, halk sokaktaydı çünkü. **Bu defa da gençleri toplamaya başladılar.** Evlerinden, yurtlarından, eylem alanlarından... Yarıyı çocuk binin üzerinde genç gözaltına alındı, yüzlercesi tutuklandı. Hatta İstanbul'da cezaevlerinde yer kalmadığı için tutuklananların yeniden nezarete götürüldüğü haberleri de itinayla yalanlandı. Öyle ya, kaç tane yeni zindan inşaa edilmişti...

Yetmedi. Estirilen bu kadar

koru yetmedi. Elbette, her şeye rağmen sokaklar boşalmamış, aksine aileler bu defa harekete geçmiş, "çocuklarımızı bırakın" diye kenetlenmişti. **Üstelik öğrencilerin yaptığı "akademik boykot" a burjuva muhalefet partinin "ekonomik boykot" u eklendi.** Bu da iktidarın yeni hedefi oldu, yeni bir cadı avı başladı. "Boykot" diyen, bunu sosyal medyada paylaşan, çağrı yapanlarda idi sıra... Sanatçılar, öğrenciler...

Korkunun, iktidarın bu bekaa korkusunun nelere kadir olduğunu, neler yapabileceğini son birkaç haftada yaşadık. Ancak iktidar da şunu gördü ki, attığı her adım dehşet saçmak, korkutmak, sindirmek yerine öfkeyi daha da büyütüyor. Bugün dünyanın dört bir yanından gençler, kadınlar, işçiler, emekçiler her saldırıya başkaldırıyla cevap vermeye devam ediyor. Türkiye'den ABD'ye, Avrupa'dan Suriye'ye... Yani korkunun ecele faydası yok!

"Katil Colani Türkiye'den Defol!"

"Antakya Emek ve Demokrasi Platformu, Suriye'de Alevilerin Dürzilerin Kürtlerin Hristiyanların katili olan Colani'nin 11 Nisan'da Türkiye'ye gelişine tepki göstermek için bir basın açıklaması düzenledi.

"Alevi Katili Colani'yi Ülkemizde İstemiyoruz" diyen Emek Ve Demokrasi Platformu adına yapılan basın açıklamasında; "Suriye'de, 8 Aralık 2024 tarihinde Baas rejiminin devrilmesiyle birlikte iktidarı ele geçiren Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) adlı cihatçı yapı, El-Kaide ve IŞİD çizgisinden devraldığı insanlık dışı yöntemlerle başta

Aleviler olmak üzere farklı inanç ve kimlik gruplarına karşı sistematik soykırımlar gerçekleştirmektedir. Bu süreç, tüm dünyanın gözleri önünde, uluslararası hukuk normlarına ve insan haklarına açıkça aykırı biçimde sürdürülmektedir." denilerek süreç özetlendi.

"Sessizlik suç ortaklığıdır. Suriye'de süren bu mezhep temelli vahşet, tüm insanlığın vicdanına yapılmış bir saldırdır." denilen açıklamada Antakya Emek ve Demokrasi Platformu olarak; barışı, eşitliği ve adaleti savunanlar olarak bu karanlığa karşı seslerini yükselttiklerini ve insanlık onurunu

savunmaya devam ettiklerini söyledi. AB temsilcilerinden ABD'ye, birçok ülkenin HTŞ'yle ilişki kurarak Colani rejimine meşruiyet kazandırarak işlenen suçlara dolaylı biçimde ortak oldukları söylenen açıklamada, "Bugünlerde kamuoyuna yansıyan Colani'nin Türkiye davetlisi olarak geleceği gerçekliği, Alevi toplumu başta olmak üzere tüm savaş mağdurlarını büyük bir travma ve öfkeye sürüklemiştir. Türkiye'de binlerce insan Suriye'deki yakınlarını kaybetmenin savaş mağduriyetini yaşamaktadır; Colani'nin Türkiye'ye gelişi, bu insanların acılarına tuz basmak, adaleti yerle bir etmektir.

Biz bu topraklarda adaletin, hukukun ve vicdanın sesini yükseltmek isteyen yurttaşlar olarak buradan haykırıyoruz: Türkiye, geçmişi katliamlarla dolu bir cihatçının sığınağı olamaz! Türkiye, Colani gibi bir savaş suçlusunu himaye edemez! Türkiye halkı, inançlara ve kimliklere saygılı, adaleti önceleyen bir toplum olmak istiyor. Katillerin değil, mağdurların yanında duran bir hukuk devleti olmak istiyor!" denildi.

Basın açıklaması süresince "Katil Colani Türkiye'den Defol", "Emperyalistler Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Yaşasın Halkaların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Söz İşçide, Karar Birlikte

Karayolları Taşıma Emekçileri Sendikası (KATAŞSEN) ve Yapı ve Yol İşçileri Sendikası (Yapı Yol-İş), 20 Nisan Pazar günü işçilerle birlikte sorunlarını konuşup, çözüm yolları arayacakları "Söz İşçide, Karar Birlikte" etkinliği düzenliyor.

"Bize sunulan bu insanlık dışı yaşam koşulları karşısında sessiz kalmıyoruz. Ülkenin her yerinde devam eden onlarca grev, eylem ve isyan dalgasıyla ses çıkarıyoruz. Sermaye sınıfı, bu isyan dalgasının yönünü değiştirmek, özünden saptırmak için sermaye partilerini kullanıyor ve sanki bizim sözcülerimiz gibi gösteriyor. Artık yeter! Sermayenin şu veya bu partisinin bizim adımıza konuşmasını kabul etmiyoruz. Artık isyan eden işçiler konuşacak. İşçi sınıfının bağımsız sesi yükselecek!" diyen sendikalar, tüm emekçileri etkinliğe katılmaya, kendi kürsülerinde sözlerini söylemeye davet ediyor.

Yer: Su Gösteri Sanatları Sahnesi / Fatih - İstanbul
Tarih: 20 Nisan 2025
Saat: 14.00 - 19.00

**SÖZ İŞÇİDE
KARAR
BİRLİKTE**

**20 Nisan 2025
14.00 - 19.00**

**Su Gösteri Sanatları Sahnesi
(Pertevniyal Lisesi Yanı)**

İletişim: 0530 899 18 71 - 0546 533 76 53

KATAŞ-SEN YAPIL-İŞ

Kapitalizmi ve Barikatı Yıkmaya 1 Mayıs'ta Taksim'e!

19 Mart'ta başlayıp üniversite öğrencilerinin İstanbul Üniversitesi önünde barikatları aşmasıyla tüm illere yayılan eylemler, bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlı olan toplumun yüzünü tamamen sokağa çevirdi. Yıllardır süren sömürü ve faşist baskı politikaları; soruşturma, yasaklama, gözaltı ve tutuklamalarla örülen korku duvarları bir gün içerisinde yıkıldı.

Bu düzenin gerici koşullarında, geleceksizlik boyunduruğundaki gençler olarak, bu düzen böyle gitmez dedik, binler, on binler olup "İsyan, Devrim, Özgürlük!" şiarı etrafında okullarımızı ve sokakları zapt ettik! Yıkığımız barikatlar karşısında direnmeye çalışan, kumdan inşaa edilmiş faşizme karşı tüm meydanları "Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam!" sloganlarıyla yankılattık.

Bu daha başlangıç; çünkü henüz isyanımızı kuşanıp sokaklara dökülmemize sebep olan koşulların hiçbiri ortadan kalkmadı. Hala bu düzenin sömürü çarkları altında eziliyor, yok sayılıyor. Bu yüzden öfkemiz hiç olmadığı kadar diri. Ve bu öfke; haklarımızı, hayatlarımızı, geleceğimizi ve özgürlüğümüzü alana kadar sönmülmeyecek. Öfkemizi sokaklara yöneltecek, her yeri eylem alanına çevireceğiz.

Faşist düzen, biz öğrenci gençliğin kararlı adımlarından öylesine korkuyor ki; gözaltılarla, tutuklamalarla gençliği sindirmeye çalışıyor. Ama bizler, faşizmin zindanlarında hiçbir arkadaşımızı bırakmayacak, tüm arkadaşlarımızı geri alıp mücadeleye güçlenerek devam edeceğiz. Yılmayacağız, yorulmayacağız!

Öğrenciler olarak ilk günden bu yana eylemlerin itici gücü olarak, tüm toplumun yüzünün bize ve sokağa dönmesini sağladık. Söz, yetki, karar üniversitelere dedik. Bir yandan mücadeleyi kampüslerden sokaklara taşıyarak, işçi ve emekçilerle dayanışmayı büyüttük.

İşte böyle bir süreçte 1 Mayıs'a gidiyoruz. Herkes işçilerin genel greve, sokağa çıkacağı günü merakla bekliyor. Örgütlenmesi gereken sınıf dayanışması ve işçi sınıfının tarihsel mücadele gününü ileriye götürme sorumluluğu karşımızda duruyor. İşçi sınıfının, kanıyla kazandığı Taksim karşımızda duruyor. İlk günden bu yana "Hedef Taksim!" diyerek sokakları kasıp kavuran gençlik için, bu 1 Mayıs'ta kızıl meydanımız Taksim'e yürümek önümüzde bir görev olarak duruyor. Kampüslerimizden Taksim'e, işçi sınıfı ile el ele zafere yürümek, 1 Mayıs'ta alanları zapt etmek için devrimci öğrenciler birlik olmaya!

**1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı!
Yaşasın 1 Mayıs! Bijî 1 Gulan!**

Devrimci Öğrenci Birliği

1 Mayıs'ta Hedef Taksim

11 Nisan '25

Açlık, yoksulluk, işsizlik, derinleşen sefalet, geleceksizlik, olağanlaşan kitlesel gözaltı ve tutuklamalar, Amperyalist saldırganlıklar, yıkım savaşları, tarifi olmayan acılar... 2025 1 Mayıs'ını dünya genelinde ve yaşadığımız topraklarda işte böylesi bir ortamda karşılıyoruz. Ancak egemenler böylesi bir tabloyu bize dayatırken, artık hiçbir şey kurguladıkları gibi gitmiyor. **Sermaye egemenliği ve faşizmin her saldırısı toplumda daha güçlü mücadele etme isteği uyandırıyor.** Mart ayının sonunda başlayan ve kısa sürede ayaklanma düzeyine varan sokak eylemleri sermaye cephesinde büyük bir panik yaratmış durumda. **Ellerinde çıplak zor ve baskı dışında hiçbir aparatı kalmayan dinci-faşist iktidar, kelimenin gerçek anlamında yönetemiyor,** emekçi sınıflar, gençlik, kadınlar da eskisi gibi yönetilmek istemiyor, müesses nizama karşı sokakları dolduruyor.

Yüzümüzü nereye dönsek **işçi eylemleri, tabanda sermayenin gerici sendikalarından kopup bir araya gelmeye çalışan işçi grupları, işçi birlikleri...** Gün geliyor inşaat işçileri kule vinçlere çıkıyor, gün geliyor işçiler fabrika önlerini kapatıyor, çalıştıkları madeni işgal ediyor, sendikalarda örgütlenip sokaklara çıkıyor. **İşçilerin temel talebi insanca yaşayabilmek!** Sendikal hakların gasp edilmediği, ağır, esnek ve güvencesiz çalışma koşullarının ortadan kalktığı bir yaşam... Bu kapitalist düzenin dayattığı sömürüye, baskıya, açlığa boyun eğmeyip insan onuruna yakışır bir şekilde geleceğe korkmadan güvenle bakabilmek... **Bu talepler toplumun tüm kesimlerinde çeşitli biçimlerde karşılık buluyor.** Sokak eylemlerine hala devam eden, cüretli bir şekilde dövüşen **üniversite gençliği** boykotlar örgütlerken, **işçi sınıfı** ile birlikte yol yürümenin, işçi grevlerinin çağrısını yapıyor. **Kadınlar, Kürt halkı, ezilen tüm kesimler bu düzenden kurtulup özgürce ve insanca yaşayacağı bir dünya istiyor.**

Sorunlarımız ortak, kurtuluşumuz da ortaktır. Bu kurtuluşumuzun adı emeğin iktidarudur, işçi sınıfının öncülüğünde sermaye sınıfına ve onun iktidarına karşı verilecek amansız kavgadadır! **Bu kavgaın doğru adresi de 77 1 Mayıs'ından bu yana olduğu gibi kavgamızın meydanı Taksim'dir! İşçi sınıfının devrim meydanı Taksim her kesimin yüzünü döndüğü yerdir.** Gençliğin sokağa çıktığı günden itibaren yüzünü döndüğü yer Taksim'di, şimdi de emek cephesinin yüzü de Taksim'e dönmüştür. Oyalamalara, aldatmacalara, sermayenin yalanlarına artık işçilerin karnı tok! Ne polis gazı, ne tutuklamalar ne de sermayenin işbirlikçileri sokağa çıkan milyonları durduramaz! Şimdi "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" şiarı ile 1 Mayıs'ta Denizlerin bayrağı ile Taksim'e yürüme zamanı!

**Emeğin İktidarını Kurmak İçin 1 Mayıs'ta Taksim'e!
Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!
Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

**EMEĞİN
İKTİDARI
İÇİN
1 MAYIS'TA**

**HEDEF
TAKSİM**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU